

Interview

Tekst: Martijn Boot

Foto: Ray Max

Renz van Baalen

OVER DE WEG, DE WAARHEID EN HET LEVEN

LONGBOARDWEDSTRIJDEN IN NEDERLAND WORDEN AL JAREN GEDOMINEERD DOOR EEN SELECT CLUBJE SURFERS. MANNEN ALS JORDI DE KONING, ERIC DE ROODE, QUINT LE DUC EN NATUURLIJK MICHAEL SCHMITZ MAKEN OVER HET ALGEMEEN DE DIENST UIT. SINDS ENKELE JAREN HEBBEN ZIJ ER ECHTER EEN GEDUCHTE CONCURRENT BIJ IN DE PERSOON VAN RENZ VAN BAALEN. DE NET EENENTWINTIGJARIGE SURFER UIT 'S GRAVENZANDE WON DE NK-STOP IN MOLLIETS, FRANKRIJK EN ALS HIJ ONLANGS TIJDENS DE FINALE IN WIJK AAN ZEE NIET TWEE GOLVEN TEVEEL HAD GEPAKT, WAS HIJ OOK MET DIE HOOFDPRIJS AAN DE HAAL GEGAAN. RENZ IS EEN GETALENTEERDE SURFER MET EEN VLOEIENDE STIJL, MAAR BOVENAL EEN OPVALLEND LEVENSVERRHAAL. HOEWEL SURFEN ZIJN GROTE PASSIE IS, STAAT HET NAMELIJK NIET OP DE EERSTE PLAATS.

Renz is een enthousiaste, bescheiden jongen. Zowel op het land als in het water heeft hij constant een grijns op zijn gezicht. Ondanks zijn energieke voorkomen, straalt hij een opvallende rust uit en beschikt hij over een grote mate van zelfkennis voor iemand van pas eenentwintig jaar. Renz heeft zijn zaken tegenwoordig goed voor elkaar. Hij woont bij zijn ouders in 's Gravenzande, dichtbij het strand. Hij is gelukkig met zijn meisje, heeft goede vrienden en een hond genaamd Amigo, hij werkt hard als timmerman, surft wanneer hij kan en wordt gesponsord door O'Neill, Surftech, Hart Beach, Ocean & Earth en Dutch Skateboards. Zelf beseft hij echter dat zijn leven een hele andere wending had kunnen nemen.

Adoptie

De jeugd van Renz was niet altijd even gemakkelijk. Toen hij pas zeven maanden oud was, kwam hij bij het adoptiegezin Van Baalen terecht in 's Gravenzande. Zijn biologische ouders heeft hij nooit echt leren kennen. "Mijn vader is Marokkaans, maar die

heb ik nog nooit gezien. Mijn biologische moeder heb ik slechts een aantal keren ontmoet, maar dan alleen bij de kinderrechter en dat soort instanties. Zij was niet in staat voor mij te zorgen, het was bij haar niet veilig voor mij, waardoor ik uiteindelijk bij de familie Van Baalen terecht kwam. Ik had altijd de wens mijn natuurlijke ouders te leren kennen, maar die kans heb ik nooit gekregen. Mijn vader bleek onvindbaar. Mijn ouders hebben zelfs nog een recherchebureau ingeschakeld om hem te vinden, maar dat is tot de dag van vandaag niet gelukt. Mijn biologische moeder stierf toen ik dertien jaar oud was aan een overdosis drugs. Daar heb ik het uiteraard heel moeilijke mee gehad. Het idee was altijd dat ik op latere leeftijd, als ik een jaar of achttien was, de kans zou krijgen haar beter te leren kennen, maar het heeft niet zo mogen zijn."

Ontheemd

Het feit dat Renz nooit de kans heeft gekregen zijn biologische ouders te leren kennen, drukte een grote stempel op zijn jeugd

en persoonlijke ontwikkeling. "Als kind kon ik me moeilijk uiten. Ik wist simpelweg niet wie ik was en liep met veel vragen rond. Doordat ik me moeilijk kon concentreren had ik enorm veel problemen op school. Ik kon niet goed leren en leefde heel erg in mijn eigen gedachten. Ik groeide op in een oer-Hollandse omgeving, maar ben en blijf half Marokkaans met typisch Marokkaanse karaktereigenschappen en een Noord-Afrikaans temperament. Hoewel ik thuis met alle liefde en zorg omringd werd, voelde ik me op een bepaalde manier ontheemd. Ik kon moeilijk mijn plek vinden, reageerde en gedroeg me op een manier die niet altijd even prettig was voor mezelf en mijn omgeving en had vaak ruzie. Een deel van de problemen was ook te wijten aan het feit dat ik ADHD bleek te hebben. Ik was druk, impulsief, opstandig en kwam af en toe in de problemen."

School

Door de problemen op school kwam Renz in het bijzonder onderwijs in Den Haag terecht. Het contact met medescholieren,

Foto: Collectie Renz

Foto: Ruben Snitslaar

Foto: Maarten Huisman

WELKE WOLVEN EN HET LEVEN OPBOORDE HET ZEK OP DOOR MIJ

die met dezelfde problemen worstelden, maakte het er niet makkelijker op. Gelukkig voor Renz hadden zijn ouders veel geduld en begrip voor zijn situatie en kwam hij uiteindelijk weer op een normale school terecht. “Als mijn ouders er niet voor me geweest waren en zo veel geduld hadden, had het heel anders met me kunnen aflopen. De kans was groot geweest dat ik dan in een jeugdinstelling terecht was gekomen. Vooral op die school in Den Haag kwam ik in contact met allerlei moeilijke gasten waar ik toch wel door aangetrokken werd. Had ik daarin blijven hangen dan was de kans groot geweest dat ik in een wereld van stelen en geweld terecht was gekomen, dat zag ik overal om me heen. Natuurlijk had ik op die normale school ook wel problemen, ik was drukker en heftiger dan de meeste anderen, maar uiteindelijk bleek het beter voor mij. Na de basisschool kwam ik op de Boemerang in Naaldwijk terecht, een soort speciaal onderwijs voor jongeren met gedrag- en leerproblemen.”

Surfen

Op twaalfjarige leeftijd ontdekte Renz het skateboarden. Hoewel zijn ouders in eerste instantie niet laaiend enthousiast waren over zijn nieuwe hobby, zagen ze al snel in dat het skateboarden een goede uitlaatklep bood voor de van nature drukke Renz. “Skateboarden was het echt helemaal voor mij. Het was een perfecte manier om mijn energie kwijt te raken en ik was dan ook altijd aan het skaten. Mini-ramp, maar vooral springen op schansen was helemaal mijn ding. Totdat ik het longboarden ontdekte. Jeroen van de Bos kwam altijd met zijn longboard in

het skatepark langs en de pasjes die hij maakte op dat board vond ik op de een of andere manier helemaal te gek. Dat wilde ik ook leren.”

Jeroen bleek niet alleen heel bedreven in het skaten op een longboard, hij surfte bovendien. Het was een kwestie van tijd voordat ook Renz zijn eerste surfpogingen ondernam. “Ik begon toen ik vijftien was met surfen op een Bufo-fish. Jeroen en mijn zwager Dick surften al op 's Gravenzande en wilden het mij wel leren.” Hoewel Renz tegenwoordig ook nog wel eens op een shortboard surft, werd hij van het begin af aan door het longboarden gegrepen. “De eerste surffilm die ik zag was Endless Summer en ik vond dat longboarden zo mooi. Na drie maanden probeerde ik al van die pasjes op mijn Bufo. Toen ik in 2003 met Jeroen en Dick naar de Domburg Classic ging, wist ik het zeker. Ik surfte nog maar net, maar ik weet nog goed dat ik naar de finale tussen Eric de Roode en Michael Schmitz zat te kijken. De manier waarop zij surften en over hun board liepen, vond ik te gek. Toen we weer naar huis reden zei ik dat ik over drie jaar die wedstrijd wel zou winnen. Die gasten moesten natuurlijk keihard lachen want ik was echt nog een kook haha...” Ondanks de begrijpelijke reactie van de rest van zijn gezelschap, bleek het een bijna profetische uitspraak. In 2006 versloeg hij Michael Schmitz in de finale.

God

Hoewel het skateboarden en surfen een positief effect hadden op

Renz, hielden de problemen aan. Hij was hyperactief, kon zich moeilijk concentreren en had nog altijd problemen op school. Om de ergste symptomen van ADHD te onderdrukken moest hij wel tien pillen per dag slikken. En hij had hasj ontdekt. “Door al die pillen was ik al een soort van verlamd, maar van blowen werd ik echt chill. Natuurlijk had ik wel in de gaten dat het niet goed voor me was, maar het werkte. Misschien had het ook wel wat te maken met mijn genen. Mijn biologische moeder was een drugsverslaafde.”

Toen hij zestien was veranderde zijn leven echter voorgoed en gooide hij het roer radicaal om. Het beste moment in zijn leven, zoals hij het zelf beschrijft, kwam niet in een huizenhoge barrel of zelfs op een surfboard, maar in een kerk. De familie Van Baalen is religieus. Zijn ouders gingen - en gaan -

op zondag naar de kerk, maar Renz verloor al snel zijn interesse. Hij ging liever skaten, surfen of blowen met zijn maten dan dat hij in de kerk zat. “Mijn ouders gingen op dat moment regelmatig naar De Levensstroom, een kerk in Leiderdorp. Mijn moeder zei altijd dat ik een keer mee moest gaan omdat daar zulke mooie dingen gebeurden. Er zouden daar mensen genezen worden, uit hun rolstoel opstaan en dat soort dingen. Ik geloofde er eerlijk gezegd weinig van maar op een dag dacht ik: ‘Dat wil ik dan wel eens meemaken.’ Ik weet het nog goed. Ik zat daar naar de preek te luisteren en op een gegeven moment werd je uitgenodigd om naar voren te komen als je genezing nodig had. Door samen te bidden zou je uit naam van Jezus genezen. Ik dacht: ‘Als dat zo is, wil ik dat ook’, en stak mijn hand op. Ik stond daar voor in de kerk en de prediker zei: ‘In de naam van Jezus wees vrij.’ Op dat moment voelde ik echt iets uit me gezogen worden. Het was zo'n

bizarre ervaring. Hij zei: ‘Jezus is de weg, de waarheid en het leven’ en zo openbaarde het zich ook aan mij. Op dat moment kwam ik tot God. Ik voelde letterlijk een last van mijn schouders vallen en voelde me een ander mens. Ik was zo relaxed en op mijn gemak.”

Vanaf die dag was alles anders. Uiteraard was het slechts een begin en moest Renz nog het nodige in zijn leven veranderen om met zichzelf in het reine te komen, maar de basis was gelegd. “Toen ik tot God gekomen was, besloot ik dat ik zo niet langer door kon gaan. Ik stopte met blowen en probeerde bewust mijn leven goed op de rails te krijgen. ‘Wie is Jezus?’ was de vraag die me bezig hield en daar wilde ik me in verdiepen.” Die verandering in Renz' leven bleef niet onopgemerkt. De dokter besloot zelfs dat hij mocht stoppen met de ADHD-medicatie. “Het

Renz' vloeiende stijl en de lange lijnen van J-Bay vormen een perfecte combinatie. Foto: Surfmasters

J-Bay biedt ruimschoots de ruimte om er eens goed te voor gaan staan. Hang ten met nog een eind te gaan. Foto: Surfmasters

klinkt misschien ongelofelijk, maar ik was echt een ander mens geworden. Daarvoor had ik soms op straat ineens een enorme aandrang om gek te doen of te gaan schreeuwen, maar dat was gewoon weg. Ook mensen in mijn omgeving vroegen aan mijn ouders: ‘Wat is er met Renz gebeurd? Hij is ineens zo kalm!’”

Surfmasters

Zodra Renz zeventien werd, stopte hij met school en begon hij als standbouwer voor zijn broer te werken. Renz wilde niets liever dan surfen en zich in God verdiepen. Uiteindelijk vond hij in Zuid-Afrika wat hij zocht: ‘Surfmasters’. “Via via had ik wel eens van Surfmasters in Jeffrey’s Bay gehoord. Surfmasters biedt jonge religieuze surfers de mogelijkheid zich een jaar lang te verdiepen in de Bijbel en aan hun surfskills te werken. Dat klinkt misschien heel zwaar zo’n studie, maar eigenlijk is het te mooi om waar te zijn. Je bestudeert niet alleen de Bijbel, maar werkt ook echt aan je ontwikkeling als mens. Daarnaast help je mee aan allerlei projecten in bijvoorbeeld de townships. En je gaat natuurlijk twee keer per dag surfen op J-Bay onder begeleiding van ervaren coaches die je tips geven, videoanalyses doen en wedstrijdtraining geven. Die tijd in Zuid-Afrika was de mooiste, maar ook zwaarste van mijn leven. Het was heel confronterend om zo met jezelf bezig te zijn. Er werd me echt een spiegel voor gehouden. Waarom reageer ik zo? Waarom voel ik me zo? Waar komt die onrust vandaan? Het was bepaald niet makkelijk, maar ik heb er veel van geleerd.”

Op surfgebied was zijn tijd in Zuid-Afrika in elk geval onvergetelijk. Hij ontmoette interessante mensen als surfliegende Shaun Thompson, kreeg coaching van een aantal van de beste longboarders in de wereld en had de kans om twee keer per dag een van de beste golven ter wereld te surfen. “De surftraining die ik bij Surfmasters kreeg, was echt heel goed. Het was heel gestructureerd en ik ging met sprongen vooruit. Met behulp van videoanalyse leerde je bijvoorbeeld hoe je een ‘hang ten’ langer vast kon houden, of hoe je door je arm anders te positioneren je cutback kon verbeteren. En die golf is natuurlijk echt te bizar! Naast de aandacht voor techniek besteedden ze ook veel tijd aan wedstrijd tactiek. Door mini-contests te surfen leerde je hoe je het maximale uit je surfen kon halen tijdens wedstrijden. Het mooie was ook dat ze het echt in mij zagen zitten en ik daardoor ook in het Zuid-Afrikaans team terecht kwam. Ik ben zelfs nog een keer derde van Zuid-Afrika geworden.”

Thuis

Na een dik jaar in Zuid-Afrika zat zijn tijd bij Surfmasters erop. Eenmaal terug in Nederland was het behoorlijk wennen voor Renz. Hij ging weer bij zijn ouders wonen, lag ineens weer in de Noordzee en moest wennen aan de Nederlandse cultuur en het gehaaste leven. Maar zijn tijd in Afrika had zijn uitwerking

niet gemist, hij had een duidelijke focus. “Die periode in mijn leven heeft me wel veranderd. Het heeft echt veel moeite gekost om te worden wie ik nu ben, maar ik had ineens duidelijk voor ogen wat ik wilde. Ik had geen zin om een of andere surfdude te worden die stoned door het leven gaat. Ik wilde gewoon een ‘normaal’ leven. Geen gedoe of gekke dingen, maar een vak leren en een goede toekomst opbouwen.” Uiteindelijk koos Renz voor het timmermansvak, een mooi beroep waarin Nederlanders een goede traditie hebben en waar je een nette boterham mee kunt verdienen. Door de nieuwe weg die was ingeslagen, kwam het surfen op een laag pitje te staan. Dat had ook te maken met een stukje frustratie. “Toen ik hier wedstrijden begon te surfen, was ik in het begin een beetje teleurgesteld in de jurering. Ik deed dingen zoals ‘kick five’s’ en ‘hang ten’s’, maar dan achterstevoren. De jury was gewoon niet echt bekend met zulke moves en wist niet goed wat ze ermee aan moesten. Voor mijn gevoel eindigde ik lager dan ik eigenlijk verdiende. Hoewel ik daardoor in eerste instantie een beetje aan motivatie miste, doe ik vooral het laatste jaar weer met veel plezier mee.”

Gelukkig

Renz heeft de nodige sponsors en surft met veel plezier. Toch ziet hij surfen meer als sport dan als lifestyle. “Surfen is een sport die ik met veel plezier beoefen. Ik ben een echte strandjongen en lig graag in het water, maar mijn werk is belangrijker. Daarin ligt mijn toekomst. Ik zou bijvoorbeeld heel graag aan internationale wedstrijden willen deelnemen, maar dan moet ik

daar wel support in krijgen van mijn sponsors. Ik heb er het geld niet voor, dus als die support er niet is, kies ik voor mezelf en dus voor mijn werk. “Of die internationale wedstrijden er ooit van gaan komen, is dus vooralsnog de vraag, maar in Nederlandse wedstrijden zal hij zich zeker laten gelden. Hij wil in elk geval nog een keer naar Marokko. Om te surfen, maar vooral om het land en de cultuur te ervaren waarin een deel van zijn roots liggen. “Ik wil al heel lang naar Marokko, maar het is er nog niet van gekomen. Ik wil ook niet zomaar op een surftrip gaan, maar met mijn eigen ogen zien waar ik vandaan kom. Ik heb er veel zin in, maar zie er ergens ook wel tegenop. Het liefst zou ik natuurlijk mijn vader een keer ontmoeten, maar dat zal wel nooit gebeuren. Een bezoek aan Marokko is het meest dichtbij wat ik aan die kant van mezelf kan komen en dat maakt het ook wel spannend.”

Renz is een gelukkig mens. Hij is tevreden met zijn huidige leven, zijn familie, zijn meisje en zijn werk. Diep in zijn hart zou hij echter wel terug willen naar Zuid-Afrika. “Ik heb hier dingen te doen, maar het liefst zou ik terug willen naar de missie. Er is niks mooiers in het leven dan andere mensen helpen. Daar in Afrika kan je echt een verschil maken door iemand een dak boven zijn hoofd te geven of hem aan voedsel te helpen. Je kunt nog zo’n goede baan hebben, of mooie barrel rijden, maar er is niets dat zoveel voldoening geeft als er echt te zijn voor iemand.” ☺